

gistermiddag had ik met iemand een gesprek over er bijna zijn
het was een gesprek met mijn nichtje van 4
en we zaten in bad

ik vind dat je uitstekende gesprekken kunt voeren als je met elkaar in bad zit
en daarbij zij woont in amsterdam en ik hier
dus als we elkaar zien
doen we alles samen
en in bad gaan hoort daar dan bij

ik zit dan tegen de ene kant geleund
soms te lezen
en zij zwemt, aan haar kant
omdat ze nog het formaat heeft waardoor ze kan zwemmen

eerst bespreken we de belangrijke dingen van het leven
dat we allebei meisjes zijn bijvoorbeeld
en of we pannenkoeken zouden bakken nadat we in bad waren geweest

en daarna secundaire zaken
zoals of we ons haar zouden wassen
en of de badkamer onder water zetten wel of geen goed idee is

toen vroeg ze me op eens
kan jij met je hoofd onder water?

ja zei ik
en ik deed het

en jij vroeg ik?

ik kan het bijna zei ze

wat bedoel je daarmee vroeg ik?

dat ik het bijna kan

dus nog niet helemaal bedoel je dan

ja ik kan het bijna

laat eens zien wat je bedoelt met bijna

en ze liet zich zakken tot haar kin onder water ging
tot zover kan ik het

ik legde haar uit dat je je neus moet dichthouden
en je ogen
en dat je dan helemaal onder water kan

ik deed het voor
net zo lang tot ze durfde tot aan haar neus

nu kan je het echt bijna

ja bijna zei ze

en toen ineens deed ze het

we riepen haar oma en haar moeder die in de woonkamer zaten erbij
en haar vader
en haar kleinere broer
hoewel die daar niets echt iets te zoeken had
want hij is 1,5 dus wat weet hij nou van je hoofd onder water houden

toen de badkamer helemaal vol stond met mensen en er niemand meer bij paste
deed ze het nog eens

en toen ze boven kwam kreeg ze een daverend applaus

nadat gesprek met mijn nichtje was ik aan het denken over er bijna zijn
en dat alles in haar leven bijna is
eerst kon ze bijna lachen
dan bijna lopen
dan bijna praten
dan bijna dromen
dat kan je rond je 3e ongeveer
en bij haar ontdekte haar vader het
omdat hij haar een keer s ochtends uit bed haalde en ze ineens zei
hey papa je bent toch niet groen

ze had dus een droom gehad waarin hij groen was

daarna kon ze bijna fietsen
en dan bijna met haar hoofd onder water

maar ik kon in mijn leven niet echt iets bedenken dat bijna is

ik ben niet bijna oud
en ook niet pas bijna volwassen
ik ben niet bijna beroemd
ik ben ook niet bijna werkloos

ik ben niet bijna verliefd
en ook niet bijna met een gebroken hart
ik ben iemand niet bijna kwijt
of naar iemand nieuw op zoek
ik ben niet aan het sparen voor iets dat er bijna is
of bijna blut
ik ben niet bijna gezond
of bijna ziek
ik heb natuurlijk een paar keer bijna een ander leven gehad
ik heb bijvoorbeeld bijna auditie gedaan voor de circusschool
ipv toneelschool
en bijna een studie rechten afgemaakt
maar dat heeft meer met toeval te maken
dan met ergens bijna zijn

op een of andere manier ben ik overal gewoon er midden in
ergens tussen het begin en einde
en dus niet bijna

ik wist niet zeker of dat goed of slecht was
of bijna een soort motor is die ons leven in een versnelling brengt
of is bijna juist iets dat ons doet denken aan waar we allemaal nog niet zijn

en toen bedacht ik me ineens dat ik bijna in rome ben

en daar wil ik jullie graag iets over vertellen
een ode aan het er bijna zijn in mijn leven

dat zit namelijk zo
een tijdje geleden
belde ik een vriendin uit amsterdam
iemand die ik al mijn hele leven ken
zo een vriendschap die aanvoelt als het lot
eerder dan een ontmoeting
ik belde haar
en zei
zullen we naar rome gaan?
te voet
ik heb 5 dagen vakantie
ze zei dat het waarschijnlijk wel iets langer zou duren dan 5 dagen
maar 5 dagen leek me alvast een goed begin

en omdat zij toevallig net op zoek was
in haar leven
naar alles wat ze nog niet gevonden had

een baan
een lief
een toekomst
een plek
zei ze ja is goed
ik neem de trein van 12 uur naar antwerpen

ik pakte een tent in
een matje
een slaapzak
een pannetje
een gasvuur
3 blikken ravioli
een stokbrood
een komkommer
en zo een beetje alle koekjes die ik thuis kon vinden

samen namen we de trein naar Reims
de stad met de kathedraal, de kathedraal van Reims

we kwamen s avonds aan
zochten een hotelkamer
en gingen nog snel naar de kerk
ik had namelijk begrepen dat je stempels moet verzamelen in de kerken waar je voorbij komt
op weg naar rome
dat draagt bij aan je geloofwaardigheid als pelgrim
en misschien zouden we het ooit nodig hebben

we kregen een klein pelgrimspaspoort
waar je de stempels in moest verzamelen
en een beetje een chagrijnige vrouw
waarschijnlijk was ze chagrijnig omdat ik niet kon kiezen welke koelkastmagneet ik wou
kopen als aandenken
knalde onze eerste stempel in ons boekje
we waren begonnen
de volgende ochtend gingen we op pad

de tocht is heel goed gemarkeerd
als je het tenminste niet erg vind om af en toe te verdwalen of de weg te vragen
en voor we het wisten liepen we door de champagne velden rond reims

we kwamen voorbij moet chandon, piper hiedseck, veuve clicot
alles wat normaal alleen bij speciale gelegenheden drinkt
en dus, omdat je niet elke dag opweg naar rome bent, maakte we wel een champagne stop
en dronken kleine glaasjes roze champagne bij ons stokbrood

we liepen door velden
zwommen in het kanaal
wandelden door bossen
door dorpen
kampeerde op een voetbalveld
vlak naast de poster van het lokale jeugd team
en plunderde elke bakker die we tegenkwamen

onderweg spraken we weinig
we hielden ons gezicht in de zon

op de 3e dag begon het te regenen
en zoals dat gaat met regen
werd alles zwaar
onze natte kleren
onze rugzakken
ons gemoed

en zoals dat gaat met een zwaar gemoed
hadden we geen zin meer om verder te gaan

toen we voorbij een café kwamen
dat ook nog eens dicht was
bereikte we een historisch dieptepunt

we geloofde er niet meer in

en het enige wat je dan kunt doen, als je ergens niet meer in gelooft
en bijna verder lijkt dan ooit
is: **got it** spelen
kennen jullie dat?
als je het niet kent
dan is vandaag je geluksdag

het is een heel simpel spelletje
en het gaat zo

ik bedenk een woord
maakt niet uit welk woord
en jij ook
en als we er eentje hebben zeggen we got it
dan tel je drie twee een
en zeg je tegelijkertijd het woord dat je in gedachte had

bijvoorbeeld steen
en regen

en dan moet je allebei het woord bedenken dat steen en regen met elkaar verbind
het woord dat past bij zowel regen als steen
en als je dat weet zeg je got it

3 2 1

en dan zeg je tegelijk dat woord
net zo lang tot je allebei precies het zelfde zegt
en dan maakt je hart een sprongetje van geluk
en kan je de wereld aan
omdat je hetzelfde denkt
en elkaar dus begrijpt
het grootste geluk wat er is
dat noemt met ook wel, of toch ik, het got it effect

en bij ons toen in de regen
op weg naar rome ging dat zo

got it 321
steen dat zei zij
en regen
dat zei ik
toen zei ik grot
en zij zei asfalt
en toen zei ik zwart
en zei snelweg
en ik zei file
en zij de mensheid
wat ik eerst niet begreep
maar got is een spel wat je zonder oordeel moet spelen
ieder mens is vrij in zijn associaties
en dus na file en mensheid
zei ik werk
en zij stank
en toen zei ik fabriek
en zij friet
(ze heeft ooit in een frituur gewerkt)
en na friet en fabriek
zei ik mayonaise
en zij aardappel
en toen zei ik salade
en zij vakantie
en toen we waren aangekomen bij salade en vakantie werd het spannend
we begonnen sneller te wandelen
omdat we voelde dat we er bijna bijna

ik zei groen

en zij zei zomer

ik zei gras
en zij blote voeten

ik zei geur
en zij zei frankrijk

en na frankrijk en geur keken we elkaar aan
voorzichtig zei ik
got it
en zij ook
got it
3 2 1
en toen zeiden we allebei lavendel

we wandelden verder door de regen
allebei denkend aan een warm veld
als de zon onder gaat
en de avond lucht gevuld met de geur van lavendel

na een tijdje vroeg ze
zijn we er eigenlijk bijna?

ik maakte een rekensommetje in mijn hoofd
1547 kilometer stond er op een wegwijzer aan de kathedraal in reims
min de 41 kilometer die we al gedaan hadden

nog 1506 kilometer zei ik
dus nog ongeveer 77 dagen wandelen
we zijn er bijna